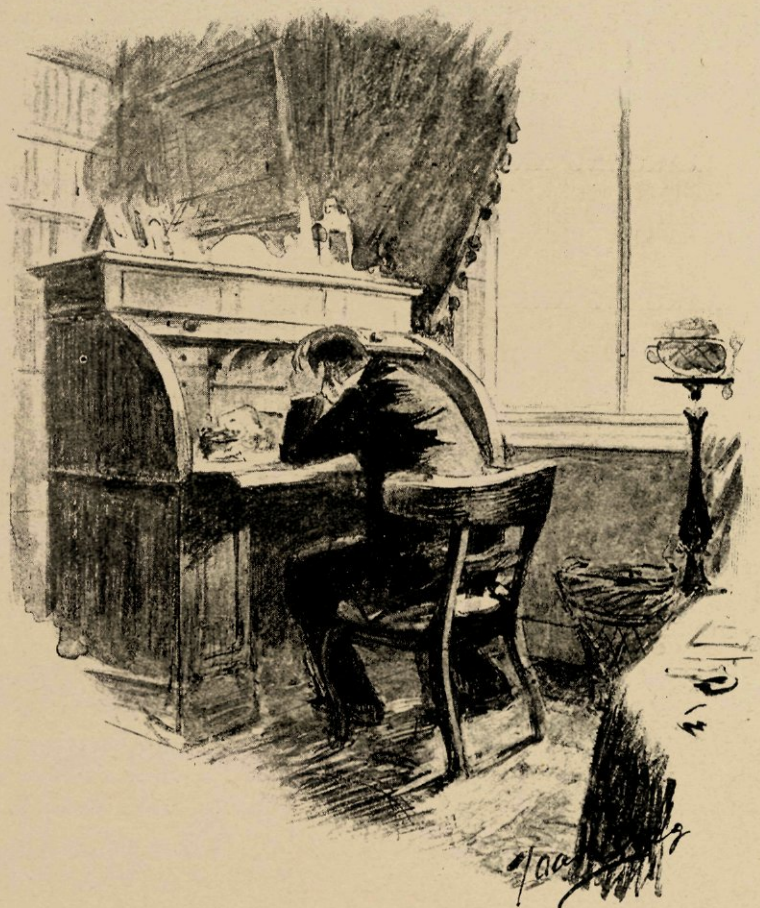

die streken in gezien, ze weer eens overwogen en weer verworpen had, kwam hij eindelijk, bevend van overspanning, tot een besluit, dat hem in de geheimzinnige stilte bijzonder toelachte.

Uitvluchten konden niet langer baten; er moest gehandeld worden! Hij wilde naar den Helder trekken en met Siria spreken.

Man tegenover man zou hij den officier ter verantwoording roepen voor zijn correspondentie en dadelijk phantaseerde hij het onderhoud, waarin de gekrenkte eerlijke man, de misleide vriend, de beleedigde echtgenoot, door de waardigheid van zijn optreden, den ernst van zijn toon en de ongekunsteldheid van zijn gevoel, indruk moest maken op zoo'n ingebeelden

roman held met zijn sentimenteele verdorvenheid. En, als er nog een laatste sprankje van moraliteit, nog een flauw besef van waar fatsoen in dien man aanwezig was, zou hij zijn blufferige houding van enfant chéri des dames en geblaseerden viveur maar kort kunnen volhouden. Bepaalde zich de gentleman niet uitsluitend tot het omhulsel van den kwajongen, dan zou, dan moest hij het ongepaste van zijn gedrag inzien en zijn best doen het gestichte

... was Blank met het hoofd op de handen geleund....
aan zijn schrijftafel blijven zitten.

kwaad weer uit te wischen. Tegenover een vrouw was hij — Blank — misschien onhandig, kon hij althans moeilijk kalm en flink voet bij stuk houden; een man echter zou er niet onkundig van blijven, dat het huwelijk in zijne oogen geen boeiend romannetje, maar een ernstige taak, een heilige plicht was!

Ja, zoo moest hij te werk gaan. Met Emma viel toch niet te praten. Vrouwen moeten geleid worden als kinderen, omdat zij kinderen zijn en blijven. —